

Després d'una interrupció en què l'organització del cinema club no ha tengut res a veure, el proper dijous 14 de febrer a les 21.30 h es torna a posar en marxa aquesta X temporada de projeccions regulars. Serà al Teatre d'Artà. Aquesta 2ª part oferirà deu nous títols que segueixen la línia habitual del Cinema Club RecercaPruaga d'oferir un cinema que, lluny d'intencions purament crematístiques, en cerca els caires artístics, defuig de l'estandardització i l'eurofàstic, i en fi, amb els nostres modestos mitjans, plantam cara a la globalització cine-

Con faldas y a lo loco

matogràfica des d'aquesta resistència cinèfila organitzada que més d'un i més d'una insisteixen en voler esborrar del mapa de Mallorca. Tenim moltes estrenes a Mallorca, còpies noves de clàssics que no mereixen aquest exili pantallístic, cine de culte, d'autor i de directors que, malgrat no ser coneguts, aporten noves mirades per als nostres ulls *voyeurs*. Tot això a preus realment populars, perquè després vagin dient que si som elitistes; 4 euros per 1 funció (666 pessetes) o bé 24 euros per les deu (3993 pessetes). Les projeccions, cada dos dijous (excepte l'1 de març, que és divendres) a les 21.30 al Teatre d'Artà. No volem acabar aquestes

retxes sense reclamar que, sent l'únic cinema club en actiu a Mallorca, ens haurien de declarar espècie en vies d'extinció i per tant protegida, i no practicar amb nosaltres la caça amb cartutxos d'anar a caçar elefants.

A continuació el llistat de les pel·lícules:

14 febrer 2002

Naked Lunch (Naked Lunch). Dir. David Cronenberg, 1991. Canadà. Rebutjau imitacions, això sí que és una pel·lícula de culte. Cronenberg adapta Burroughs en una experiència inclassificable. VOSE

1 març 2002

Con faldas y a lo loco (Some like it hot). Dir. Billy Wilder, 1959. USA. Recuperam en cinema aquesta magistral comèdia que és molt més que un clàssic. VOSE

14 març 2002.

Adios terra firma (Adieu, plancher des vaches!). Dir. Otar Ioseliani, 1999. França, Suïssa i Itàlia. Comèdia agredolça d'Otar Ioseliani, de qual se n'ha fet una retrospectiva en el recent festival de Donostia. VOSE

28 març 2002

La zona oscura (The War Zone). Dir. Tim Roth, 1999. UK. Valent i cru debut de Tim Roth com a director, amb un tema tabú al cinema: l'incest. VOSE

11 abril 2002

Me casé con un extraño (I Married a Strange Person!). Dir. Bill Plympton, 1997. USA. L'altra cara de l'animació, una sàtira salvatge trufada de violència, sexe i mala llet. VOSE

25 abril 2002

En Construcción. Dr. José Luis Guerin, 2001. Espanya. La darrera pel·lícula del que possiblement és el director espanyol contemporani més estimulante. VO i VOSE

9 maig 2002

Hedwig and the angry inch. Dr. John Cameron Mitchell, 2001. USA.

Producció independent que constata que no totes les pel·lícules amb *drag-queens* han de ser cine estafa. VOSE

23 maig 2002

Ghost World. Dir. Terry Zwigoff, 2001. USA. Felicitat entre el còmic i el cinema independent nord-americà. No tot havien de ser superherois. VOSE

6 juny 2002

La isla (Seom). Dir. Ki-Duk Kim, 2000. Corea del Sur. Oportunitat única per a veure la pel·lícula que escandalitzà els festivals de Venècia i Berlín. VOSE

20 juny 2002

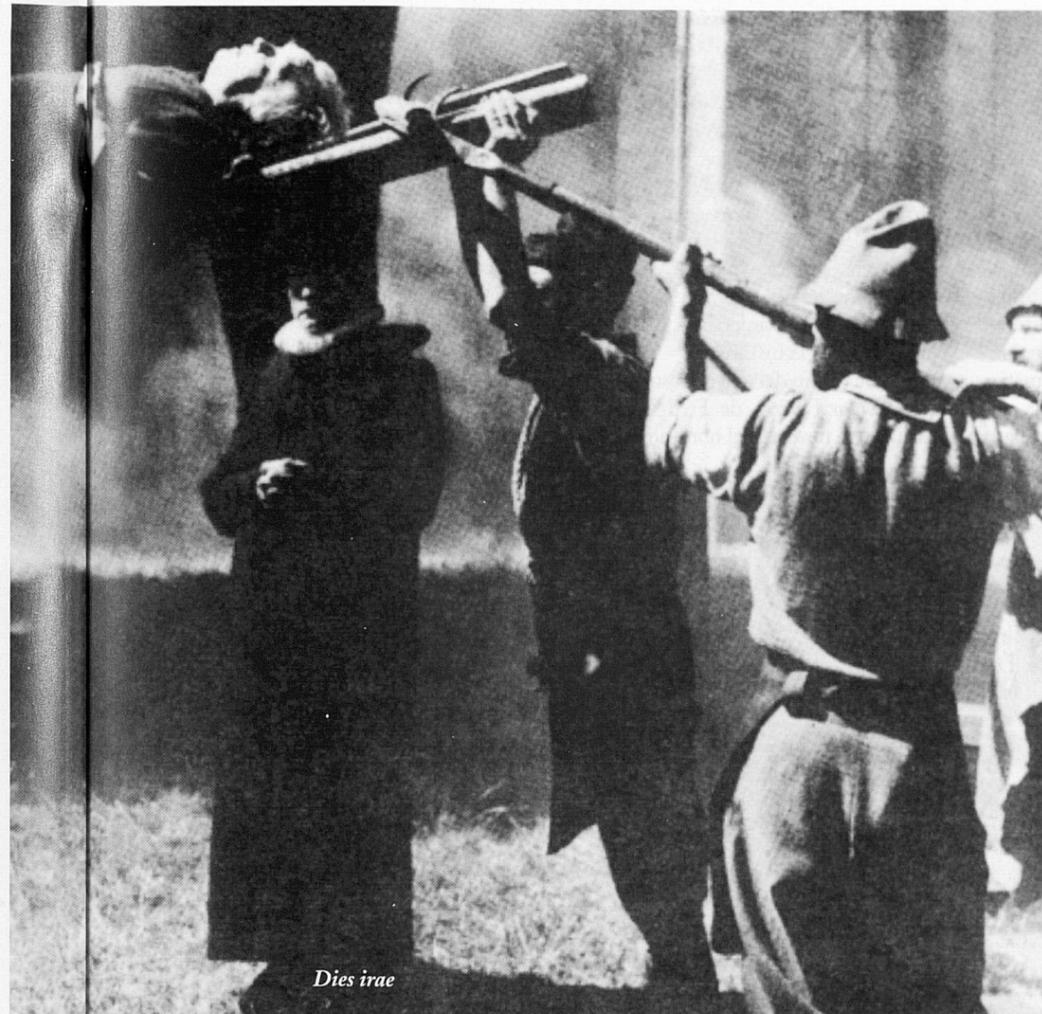
Dies irae (Vredens dag). Dir. Carl Theodor Dreyer, 1943. Dinamarca. Rescatam en cinema una de les obres més alabades del mestre danès. VOSE

Carl Theodor Dreyer

En construcción

Días irae

Més informació de Naked Lunch:

Adaptació suïcida i amb el vistiplau de l'autor, William Burroughs, de la novel·la *El Almuerzo Desnudo*, una de les peces clau de la narrativa nord-americana contemporània.

La proesa fou a càrrec de David Cronenberg, qui més tard s'atreu amb l'adaptació de *Crash* de Ballard, mescla passatges del llibre amb la vida de l'escriptor, aquí us adjuntam la ressenya de Roberto Cueto que s'inclourà amb el full de l'espectador (en què es podrà llegir una entrevista a Burroughs i Cronenberg).

El almuerzo desnudo supone un modelo más hermético, inclassificable y mucho más rico en lecturas, matices y sug-

pasar a un nivel diferente, a una nueva concepción de la vida, el acto literario como transformación y evocación de la experiencia propia y medio de auto-reflexión.

La concepción de Cronenberg sobre la escritura es más pesimista que la de Soderbergh, pero también más lúcida e inevitable: Lee se convierte, mal que le pese, en ,drogadicto-escritor o escritor-drogadicto, tras haber objetivado su, psicología en alucinaciones que no hacen sino materializar sus impulsos más íntimos y ocultos. Su pacto final con Benway es un pacto fáustico en el que Lee vende su alma para encontrarla: Cronenberg cierra su filme con una broma a costa de la guerra fría (esos impagables vigilantes fronterizos dignos de una serie B anti-comunista) y con una declaración de principios sobre la necesidad de la creación, su esclavitud y sus agonías. Una obra compleja, densa y fascinante.

Roberto Cueto
(primera publicació a Pasadizo)

Director: David Cronenberg.
Guió: David Cronenberg, basada en el llibre "The naked lunch" de William S. Burroughs.
Fotografia: Peter Suschitzky.
Música: Ornette Coleman, Howard Shore.
Disseny de producció: Carol Spier.
Vestuari: Denise Cronenberg.
Muntatge: Ronald Sanders.
Productors: Gabriella Martinelli, Jeremy Thomas.
Intèrprets: Peter Weller (Bill Lee), Judy Davis (Joan Frost/Joan Lee), Ian Holm (Tom Frost), Julian Sands (Yves Cloquet), Roy Scheider (Doctor Benway), Monique Mercure (Fadela), Nicholas Campbell (Hank), Michael Zelniker (Martin), Robert A. Silverman (Hans), Joseph Scorsiani (Kiki).
Productores: Naked Lunch Productions
Recorded Pictures Company.
Nacionalitat: UK / Canadà.
Any de producció: 1992.
Duració: 1 hora i 45 minuts. ■

erencias que la de la muy similar (mas, con todo, apreciable) Kafka, la verdad oculta. De nuevo el filme trata de analizar la agonía creativa, pero eso sí, a través del filtro de la compleja personalidad de un David Cronenberg apartado ya del cine "de género" propiamente dicho.

La odisea de William Lee entre cucarachas, máquinas de escribir parlantes, los escritores Kerouac, Ginsberg y Bowles, ciempiés y homosexuales se conforma a través de una delirante imaginaria muy acorde con las obsesiones del director canadiense: el paranoico sentimiento de una conspiración a través de la omnipresente figura del siniestro doctor Benway (un espléndido Roy Scheider), la metamorfosis del cuerpo como medio de